

...

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.082/2020/7.

A felperesek:

A személyesen eljáró I. rendű: I.rendű felperes neve (címe)

A személyesen eljáró II. rendű: II.rendű felperes neve (címe)

Az alperesek:

I. rendű: I.rendű alperes neve (címe)

II. rendű: II.rendű alperes neve (címe)

Az alperesek meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Vámbéry Gábor ügyvéd (címe), dr. Bobay Beatrix ügyvéd (címe)

A per tárgya:

Felmondás jogellenességének megállapítása és elmaradt munkabér megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Gyulai Törvényszék 7.M.70.014/2020/8/I.

A fellebbezést benyújtó fél, a fellebbezés száma:

Az I. rendű alperes, 7.M.70.014/2020/10. és 12.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és a felperesek munkáltatói felmondás jogellenességének megállapítására irányuló keresetét elutasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A 83 410 (nyolcvanháromezer-négyszáztíz) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] Az I. rendű felperes 2015. április 1. napjától, a II. rendű felperes 2015. november 20. napjától határozatlan időtartamú munkaviszonyt létesített az I. rendű alperessel gazdasági ügyintéző, óvodatitkár munkakör betöltésére. Alapilletményük havi bruttó 150 000 Ft volt. Az I. rendű alperesnél foglalkoztatott gazdasági vezető munkaviszonyának megszűnését követően 2015. november 20. napjától a vezetői feladatokat az I. és a II. rendű felperesek megosztva látták el, az I. rendű felperes a férfi, a II. rendű felperes a női technikai személyzet irányítását végezte. Közöttük megosztásra került a gazdasági vezető havi 61 800 Ft összegű vezetői pótléka, a felpereseket e címen személyenként havi bruttó 39 900 Ft illetve meg, amelyet az I. rendű felperes módosított munkaszerződésében, illetve a II. rendű felperes munkaszerződésében rögzítettek.

[2] A pedagógusok előmeneteli rendszeréről és a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. tv. köznevelési intézményekben történő végrehajtásáról szóló 326/2013. (VIII. 30.) Korm. rendelet (Ép. r.) 2017. január 1. napjától hatályba lépő 32/A. §-a alapján a pedagógus szakképzettséggel nem rendelkező nevelő- és oktató munkát közvetlenül segítő munkakörben foglalkoztatottak munkaszerződésben szereplő alapbére nem lehet kevesebb a garantált bérminimum 107 %-ánál.

[3] A felperesek és az I. rendű alperes 2017. december 8. napján a felperesek munkaszerződését e jogszabályi rendelkezésre tekintettel módosították akként, hogy mindkét felperes személyi alapbérét 2017. november 1. napjától havi 161 000 Ft-ról havi 177 100 Ft-ra emelték, így munkabérük a havi 30 900 Ft vezetői pótlékkal együttesen 208 000 Ft-ra emelkedett. Az I. rendű alperes a 2017. január 1-től november 1. napjáig terjedő időre járó személyi alapbér-különbözetet visszamenőlegesen elszámolta.

[4] Az I. rendű alperes mindkét felperes vonatkozásában kezdeményezte a munkaszerződés módosítását 2018. január 10. napján akként, hogy a személyi alapbért a 2018-ban irányadó garantált bérminimum összegében, azaz havi 180 500 Ft-ban határozta meg. A havi 30 900 Ft vezetői pótlék helyett azonban egyéb pótlék címen havi 10 000 Ft-ot nyújtott volna, így mindkét felperes pótlékkal növelt munkabérének havi összege 2018. január 1. napjától havi 190 500 Ft-ra csökkent volna.

[5] A munkaszerződés-módosítást a felperesek nem írták alá.

[6] Az I. rendű alperes 2019. január 15. napján ismételten kezdeményezte a munkaszerződés módosítását, a felperesek munkabérének havi összegét 205 000 Ft-ban határozva meg, amely a 2019. évi garantált bérminimum 195 000 Ft összegét, valamint az egyéb pótlék címen nyújtott havi 10 000 Ft-ot foglalta magában. A felperesek e munkaszerződés-módosítást sem írták alá.

[7] Az I. rendű alperes 2018. és 2019. évekre a felperesek által el nem fogadott munkaszerződés-módosításban szereplő munkabért fizetett a felpereseknek.

[8] A felperesek a 2018. és 2019. évi munkaszerződés-módosítás kapcsán az I. rendű alperestől tájékoztatást kértek annak okát illetően, és mivel érdemi magyarázatot nem kaptak, a II. rendű alperes főigazgatójához fordultak, aki a 2019. február 22. napján kelt levelében tájékoztatta a felpereseket, hogy a munkáltatói jogokat az I. rendű alperes igazgatója gyakorolja, ezért a levelet érdemi vizsgálat nélkül a részére továbbította.

[9] Az I. rendű alperes a 2019. március 15. napján kelt 68/2019., illetve 69/2019. számú intézkedésével az I. és a II. rendű felperesek munkaviszonyát 30 nap felmondási idővel 2019. április 9. napjával megszüntette. Rendelkezett egy-egy hónap végkielégítés és a szabadságmegváltás elszámolásáról. A felmondás indokolása szerint a felperesek a törvény által kötelezően előírt munkaszerződés-módosítást két éve nem írták alá, a felettesükkel történő egyeztetés helyett a szolgálati utat megkerülve a fenntartóhoz fordultak, munkatársaikat is erre ösztönözték. Megállapítása szerint a felperesek e magatartása alkalmas a munkafegyelem gyengítésére, a munkamorál bomlasztására, „szervezkedésük” feletteseik lejáratására, és emiatt a bizalom az egyebekben bizalmi jellegű gazdasági ügyintézői munkakört betöltő dolgozóval szemben megrendült.

A felperesek keresete, az alperesek védekezése

[10] A felperesek a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 1.M.38/2019. számon egyesített perekben előterjesztett keresetükben kérték a munkáltatói felmondás jogellenességének megállapítását. Kérték, hogy a bíróság ennek jogkövetkezményeként kötelezze az I. rendű alperest két havi munkabér, összesen személyenként 410 000 Ft, személyi alapbér-kiegészítés címén 2018-ra havi 18 050 Ft, 2019. évre havi 19 500 Ft, vezetői pótlék címén személyenként összesen 344 865 Ft megfizetésére a 2018. január 1. napjától 2019. április 19. napjáig terjedő időszakra, valamint késedelmi kamatigényt is érvényesítettek. Keresetük indokolásaként előadták, hogy az alperesi felmondás jogellenes, mert annak indokolása nem valós, okszerűtlen, jogérvényesítésük miatt megtorló jellegű, ezzel pedig az I. rendű alperes joggal való visszaélést, rendeltetésellenes joggyakorlást valósít meg. A bérkiegészítés iránti igényük jogalapjaként a 307/2010. (X. 27.) Korm. rendeletre hivatkoztak. Előadták továbbá, hogy az alperessel való megállapodás alapján a gazdasági vezető feladatait munkaviszonyuk megszűnéséig ellátták, az alperessel kötött megállapodás alapján megosztott feladataikhoz igazodóan részesültek vezetői pótlékban.

[11] Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, érdemi ellenkérelme szerint a felmondás indoka valós és okszerű. Állította, a felperesek nem vezető állású dolgozók, ezért vezetői pótlékra nem jogosultak.

[12] A Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.38/2019/11. számú ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes 68/2019. és 69/2019. számú munkáltatói

felmondása jogellenes. Kötelezte az I. r. alperest, hogy a jogellenesség jogkövetkezményeként 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 410 000 Ft kéthavi munkabért, 646 290 Ft elmaradt munkabért, valamint ezen összegek 2018. október 1. napjától járó késedelmi kamatát. Kötelezte az I. rendű alperest 126 760 Ft eljárási illeték megfizetésére.

[13] Az I. rendű alperes fellebbezése alapján eljáró Gyulai Törvényszék a 9.Mf.25.651/2019/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. A fellebbezési eljárásban felmerült illeték összegét 169 006 Ft-ban állapította meg. Határozatának indokolása szerint a felperesek által alperesként megjelölt I. rendű alperes perbeli jogképességgel nem rendelkezik, munkáltatói jogokat az önálló jogi személyként működő fenntartó, a (II.rendű alperes neve) (a továbbiakban: II. rendű alperes) látja el. Rámutatott, a megismételt eljárásban a felpereseknek a perbeli jogképességgel rendelkező munkáltatójukkal szemben kell igényüket érvényesíteni.

[14] A megismételt eljárásban a felperesek keresetüket megváltoztatták, a munkaviszony megszüntetésével összefüggésben kizárólag a felmondás jogellenességének a megállapítását kérték. Fenntartották az Ép. rendeletre alapított bérkülönbözet és a vezetői pótlék címén érvényesíteni kívánt igényüket. A megismételt eljárásban – miután megállapítást nyert, hogy az I. rendű alperes perbeli jogképességgel rendelkezik – keresetüket az I. rendű alperessel szemben tartották fenn. A II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetüktől elálltak. E vonatkozásban a pert a Szegedi Ítéltábla Mpkf.I.45.020/2020/3. számú végzésével megszüntette.

[15] Az I. rendű alperes ellenkérelmét változatlanul fenntartotta.

Az elsőfokú ítélet

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. és II. rendű felperesekkel közölt 68/2019. és 69/2019. számú munkáltatói felmondások jogellenesek. Az I. és a II. rendű felperesek munkaviszony megszüntetése jogellenességére alapított kártérítési igényei vonatkozásában az eljárást megszüntette. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a II. rendű felpereseknek személyenként további alapbér címén 197 348 Ft-ot, vezetői pótlék címén 323 965 Ft-ot, valamint ezen összegek 2018. október 1. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatát, továbbá 2500 Ft perköltséget. A felperesek ezt meghaladó keresetét elutasította. Megállapította, a feljegyzett 295 760 Ft eljárási illeték az állam terhén marad. Határozatának indokolása szerint az okirati bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a 2018. és a 2019. évi munkaszerződés-módosításra vonatkozó I. rendű alperesi ajánlat kapcsán a felperesek először a munkáltatói jogkör gyakorlójától, az I. rendű alperes igazgatójától kértek magyarázatot, és csak miután érdemi választ nem kaptak, fordultak a fenntartóhoz. Nem valós tehát az a felmondási ok, hogy a felperesek a szolgálati utat megkerülték, okszerűnek sem tekinthető, mivel a munkáltatói jogkör gyakorlójától a felperesek nem kaptak érdemi választ kérdésükre.

[17] Rámutatott, a munkaszerződésre vonatkozó ajánlat elfogadása erre vonatkozó jogszabályi kötelezettség hiányában mint kötelezettségsszegés nem írható a felperesek terhére. Kifejtette, a további felmondási okok (munkafegyelem gyengítése, mások bíztatása, felettes lejárata) tekintetében az alperes intézkedése általános megfogalmazást tartalmaz, ennek alátámasztására konkrét bizonyítást nem indítványozott, ezért nem alkalmas a bizalomvesztés alátámasztására. A munkáltatói felmondás tehát nem felel meg a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 64. § (2) bekezdés második mondatában foglalt követelményeknek.

[18] Nem látta akadályát a megállapítási kereset teljesítésének, utalva arra, hogy a felpereseknek jogi érdeke fűződött a megállapítási kereset előterjesztéséhez.

[19] Megalapozottnak találta a felperesek bérkülönbség megfizetésével kapcsolatos igényt, rámutatva, hogy a felpereseket az Ép. r. 32/A. §-a értelmében 2017. január 1. napjától kezdődően a garantált bérminimum 107 %-ának megfelelő összegű munkabér illette meg, ami 2018. évben 193 135 Ft, 2019. évben 208 650 Ft. Ehhez képest 2018-ban havi 12 635 Ft, 2019-re pedig havi 13 650 Ft, összesen személyenként 197 348 Ft-tal kevesebb munkabért fizetett részükre az I. rendű alperes.

[20] A vezetői pótlékre vonatkozó igényt illetően rámutatott, a 2017. november 1. napjától hatályos írásba foglalt munkaszerződés rögzíti mindkét felperes tekintetében a vezetői pótlékra való jogosultságot. A további munkaszerződés-módosításra vonatkozó ajánlatokat a felperesek nem fogadták el, ezért a vezetői pótlékra vonatkozó kikötés a 2018. és 2019. évekre is irányadó. A felperesek azonban e címen havi 20 900 Ft-ra tarthatnak igényt, figyelembevéve az I. rendű alperes által egyéb pótlék címen elszámolt havi 10 000 Ft-ot.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[21] Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte. A másodfokú bíróságtól a Pp. 369. § (1) bekezdés, 369. § (3) bekezdés a) és c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság eljárása során a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 2. §-ának, Pp. 51. §-ának és Pp. 340. §-ának megsértésével járt el, anyagi jogszabálysértésként az Mt. 78. §-ára, Mt. 80. §-ára, 6. §-ára és 8. §-ára, valamint 64. §-ára hivatkozott. Fellebbezése indokolásaként hangsúlyozta, a megismételt eljárásban a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az 1.M.134/2019/2. számú végzésével az I. rendű alperest a perből elbocsátotta és a pert a II. rendű alperessel szemben folytatta tovább. E végzést jogszabálysértően helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság a 7.M.70.014/2020/2. számú végzésével, ugyanis az nem volt pervezető végzésnek tekintendő, ezzel pedig a perből elbocsátásra került, a felpereseknek szabályszerű keresetet kellett volna vele szemben előterjeszteniük, amely nem történt meg.

[22] Érdemben is vitatta az elsőfokú bíróság döntését, hangsúlyozva, hogy a felperesek nem voltak vezető állású dolgozók. Álláspontja szerint a 10 000 Ft pótlékkal megállapított munkabér megfelel a rendelet szerinti, a kisegítő dolgozóknak járó garantált bérminimum 107 %-ának megfelelő munkabérnek. Előadta, nem felel meg a valóságnak, hogy a felperesek gazdasági vezetői munkát végeztek, erre vonatkozó képesítéssel nem rendelkeztek, a munkaszerződésben megjelölt munkakörük nem felel meg vezetői munkakörnek, ezért pótlékra nem jogosultak.

[23] Fenntartotta a felmondás jogszerűségével kapcsolatos védekezését.

Az ítéltábla döntésének indokai

[24] A fellebbezés részben alapos.

[25] Az ítéltábla az alperes által kért eljárásjogi felülbírálati jogkör gyakorlása keretében megállapította, az elsőfokú bíróság a Pp. 2. §-ának megsértése nélkül járt el, amikor a felperesek I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét érdemben elbírálta. Az ítéltábla az Mpkf.I.45.001/2021/2. számú végzésében részletesen kifejtette az azzal kapcsolatos álláspontját: a pernek az I. és a II. rendű alperesek egyaránt alperesei, a felperesek a 7.M.70.014/2020/7. számú beadványukban egyértelmű nyilatkozatot tettek arra nézve, hogy a keresetüket az I. rendű alperessel szemben tartják fenn, igényüket mindvégig vele szemben kívánták érvényesíteni. Téves tehát az a fellebbezési érvelés, hogy az elsőfokú bíróság úgy hozott érdemi döntést az I. rendű alperes kapcsán, hogy vele szemben nem volt kereset előterjesztve.

[26] A felperesek keresete valódi tárgyi keresethalmazat, amely a felmondás jogellenességének megállapítására, az alapbér és a vezetői pótlék megfizetésére irányult.

[27] A felmondás jogellenességére alapított keresetüket a felperesek a per során módosították, és kizárólag a jogellenesség megállapítását kérték.

[28] A Pp. 172. § (3) bekezdése értelmében valamely jog vagy jogviszony fennállásának vagy fenn nem állásának megállapítása iránt akkor terjeszthető elő kereseti kérelem, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges, és a jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejártának hiányában vagy valamely más okból marasztalás nem kérhető. A megállapítási kereset indításának tehát két együttes (konjunktív) feltétele van. Egyrészt szükséges, hogy a jogvédelem a felperest az alperessel szemben megillessen, másrészt a felperes marasztalást

(teljesítést) jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejártának hiányában, vagy valamely más okból ne követelhesen. Mindezen előfeltételekre a felperesnek keresetlevelében vagy adott esetben a keresetváltoztatást tartalmazó nyilatkozatában a tény- és jogállítás körében ki kell térnie [Pp. 185. § (2) bekezdés]. A felperesek keresetváltoztatást tartalmazó nyilatkozata azonban e követelményeknek nem felelt meg. Az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában utalt ugyan arra, hogy megítélése szerint a megállapítási kereset jogszabályi feltételei fennállnak, anélkül azonban, hogy a felperesek fentiek szerinti nyilatkozatát a Pp. 248. § (1) bekezdése szerinti hiánypótlás keretében beszerezte volna.

[29] A fellebbező I. rendű alperes kérelmére elvégzett, a Pp. 370. § (4) bekezdése szerinti anyagi pervezetés eredményeként a felperesek előadták, hogy a felmondás jogellenességére alapítottan elmaradt jövedelem címén érvényesített kárigényük tekintetében keresetváltoztatásra azért került sor, mert sikerült jövedelemveszteség nélkül elhelyezkedniük, ez azonban a perindításkor nem volt előrelátható, így marasztalási kereset helyett kérték a jogellenesség megállapítását. Érvelésük szerint a megállapítási kereset jogszabályi feltételei fennállnak, hiszen ha a munkaviszony megszüntetésének jogellenessége nem kerül megállapításra, egy későbbi munkaügyi perben erre alapítottan a 30 napos keresetindítási határidő jogvesztő jellegére tekintettel már keresetet nem terjeszthetnek elő. Álláspontjuk alátámasztására hivatkoztak a Kúria Mfv.10.496/2017/7. számú határozatára, rámutatva, hogy a Kúria határozatában kimondta, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetéséből eredő kártérítési igény perben nem érintett időszakot követően esedékessé vált, ezért az elévülési időn belül érvényesíthetők.

[30] Az I. rendű alperes nyilatkozatot nem tett, ennek azonban azért nincs jelentősége, mert a fentiekből kitűnően a megállapítási kereset előterjesztése feltételeinek fennállta hivatalból vizsgálandó.

[31] A munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeit az Mt. 82. §-a szabályozza. Az Mt. 82. § (1) bekezdése szerint a munkáltató köteles megtéríteni a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben okozott kárt, így az Mt. 82. § (2) bekezdése alapján munkabérkiesés címén legfeljebb 12 havi távolléti díjnak megfelelő összeget. Ha a munkajogviszony jogellenes megszüntetése a munkavállalónak semmilyen kárt nem okozott, mert mint a perbeli esetben is, a munkavállaló a felmondás közlését követően jövedelemveszteség nélkül rögtön elhelyezkedett, az Mt. 82. § (4) bekezdése alapján akkor is követelheti a munkáltatói felmondás esetén irányadó felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeget. Ebből következően a munkavállalónak a munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként mindenképpen van érvényesíthető követelése. A megállapítási kereset előterjesztésének tehát az a konjunktív feltétele, hogy a munkavállaló marasztalást (teljesítés) nem kérhet, hiányzik. A munkavállalónak ebből következően megállapításra irányuló keresetindítási jogosultsága nem áll fenn, mivel van olyan követelés, amelynek teljesítését igényelheti [6/2016. (XI. 18.) KMK vélemény 4. pont indokolás]. A felperesek által hivatkozott eseti döntés eltérő tényálláson alapul, a jelen jogvita során nem tekintendő irányadónak.

[32] A kifejtettek alapján nem kerülhet sor annak érdemi vizsgálatára, hogy az alperesi felmondás jogellenes-e. A megállapítási kereset jogszabályi feltételeinek fennállta hiányában az erre irányuló keresetet a bíróságnak el kell utasítania.

[33] Alapítvánul támadta ugyanakkor az I. rendű alperes az alaplér és a vezetői pótlék megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezést. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival is egyetért. A fellebbezés kapcsán kiemeli, ahogyan azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította, a felperesek részére vezetői pótlék címén fizetendő összeget a munkaszerződések rögzítik. A munkaszerződés a felek kölcsönös és egybehangzó jognyilatkozatával létrejött megállapodása (Mt. 14. §), annak módosítására az Mt. 58. §-a alapján a felek közös megegyezése alapján történhet. A munkaszerződés módosítására a perbeli esetben nem került sor, következésképpen a felpereseket megilleti a követelt összeg. Lényeges emellett, hogy a perben csatolt okirati bizonyítékok ((személy 1 neve) és (személy 2 neve) munkaköri leírása (Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság I.M.38/2019/1., I.M.39/2019/1.) igazolják, hogy a felperesek a munkakörüket meghaladó vezetői többletfeladatokat láttak el, hiszen az említett munkaköri leírásokban a felperesek a nevezett munkavállalók feletteseiként, intézményvezetőként kerültek feltüntetésre.

[34] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy az I. rendű alperes nem biztosította a felperesek részére az Ép. r. szerinti mértékű alaplért, így megalapozottan kötelezte az alaplér-különbözet megfizetésére az I. rendű alperest. Az I. rendű alperes által ún. egyéb pótlék címén kifizetett havi 10 000 Ft vezetői pótlék címén a felpereseket megillető összegben elszámolásra került.

[35] A kifejtetttekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – annak nem fellebbezett részét nem érintve – részben, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, a munkáltatói felmondás jogellenességének megállapítására irányuló keresetet elutasította, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta [Pp. 383. § (2) bekezdés].

[36] Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása nem érintette az elsőfokú ítélet perköltség és eljárásí illeték viselésére vonatkozó rendelkezését, figyelemmel a felperesek munkavállalói költségkedvezményére, az alperes személyes illetékmentességére, valamint arra, hogy az I. rendű alperes a perköltségét nem számította fel.

[37] A felpereseket megillető személyes költségkedvezményre tekintettel a feljegyzett fellebbezésí eljárásí illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[38] A felpereseknek a másodfokú eljárásban felszámítható költségük nem merült fel, az I. rendű alperes kérte ugyan a felperesek perköltségben való marasztalását, a perköltség Pp. 81. § szerinti felszámítása azonban nem történt meg, ezért az ítéltábla mellőzte a felperesek Pp. 83. § (2) bekezdésében foglaltak alapján történő perköltség fizetésére kötelezését.

[39] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2021. március 18.

Dr. Szeghő Katalin sk. Zánócné dr. Ocskó Erzsébet sk. Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró